

Arrest

nr. 144 134 van 24 april 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IX^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 april 2015 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 april 2015 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P.-J. DE BLOCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.
Op 23 maart 2015 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Een onderzoek van vingerafdrukken toonde aan dat de verzoekende partij op 9 maart 2015 een verzoek tot internationale bescherming, zijnde een asielaanvraag indiende in Hongarije.

Op grond van deze gegevens werd door de Belgische autoriteiten op 27 maart 2015 aan de Hongaarse autoriteiten een terugnameverzoek gericht.

Op 7 april 2015 stemden de Hongaarse autoriteiten in met het terugnameverzoek.

Op 16 april 2015 nam de staatssecretaris voor voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater). Dit is thans de bestreden beslissing.

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. De huidige vordering werd ingediend binnen de tien dagen na de kennisgeving van bestreden beslissing. Tevens staat het vast dat de repatriëring van de verzoekende partij voorzien is op 28 april 2015. De uiterst dringende noodzakelijkheid wordt niet betwist door de verwerende partij.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen

aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.3.2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 en 13 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese unie, van artikel 13 van de richtlijn 2003/9/EG, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het verbod op willekeur.

De verzoekende partij betoogt dat er fundamentele tekortkomingen zijn in het asielbeleid in Hongarije en verwijst hiervoor naar rapporten van de UN van 23 september – 2 oktober 2013, van het Hungarian Helsinki Committee van 1 juli 2013, welke betrekking hebben op de detentie van asielzoekers. Verder verwijst zij naar een rapport van het Hungarian Helsinki Committee van 28 juni 2013 om de overvloed in bepaalde centra en de slechte omstandigheden aan te kaarten. Zij verwijst naar procedurele tekortkomingen waarbij zij stelt dat er geen schorsend effect is in het geval van een tweede asielaanvraag. Zij verwijst naar rapporten van 2010 en 2012 en stelt hierbij een gebrek aan individualisering vast bij de behandeling van dossiers. Tot slot stelt zij dat er integratieproblemen zijn en dat er een xenofobieklimaat heerst. Zij verwijst naar enkele arresten van het EHRM, waarbij het eerste betrekking heeft op een tweede asielaanvraag en het tweede en het derde betrekking hebben op de detentie. De verzoekende partij betoogt tot slot dat de bestreden beslissing geen rekening zou houden met de te verwachte gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een verdragsluitende Staat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, § 95, punt (b)).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling bij verwijdering naar het land van bestemming, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen.

Zo stelt het EHRM dat het in principe aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Om het bestaan van een risico op slechte behandelingen na te gaan, dienen volgens het EHRM de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said v. Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal v. Verenigd Koninkrijk, § § 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 111; EHRM 20 september 2007, nr. 45223/05, Sultani v. Frankrijk, par. 67; EHRM 26 april 2005, nr. 5366/99, Müslim v. Turkije, par. 70 en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/93, H.L.R. v. Frankrijk, par. 41) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68).

Waar de verzoekende partij beweert dat zij lid is van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan slechte behandelingen, treedt de bescherming onder artikel 3 van het EVRM in werking wanneer de verzoekende partij aannemelijk maakt dat er ernstige redenen zijn om het bestaan van zulke praktijken alsook het lidmaatschap in de betrokken groep voor waar aan te nemen (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (e); EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas e.a. v. Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. Verenigd Koninkrijk, § 107 en EHRM, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (f)). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § § 293 en 388).

De verzoekende partij geeft een theoretische uiteenzetting over de door haar geschonden geachte bepaling en beperkt haar uiteenzetting in het verzoekschrift tot het verwijzen naar en het citeren uit een aantal algemene rapporten opgemaakt door internationale en niet-gouvernementele organisaties betreffende de situatie van asielzoekers in Hongarije, die zij echter niet concreet op haar persoonlijke situatie betreft. Ook het administratief dossier bevat op het eerste gezicht geen elementen die erop wijzen dat zij bij overdracht naar Hongarije omwille van omstandigheden eigen aan haar geval het risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoekende partij toont het individuele karakter van het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM niet aan.

Derhalve wordt nagegaan of de verzoekende partij, met de algemene rapporten waarnaar zij verwijst, aantoonst dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat zij, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Zoals de verwerende partij ook aanstipt in haar nota met opmerkingen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Hongaarse autoriteiten op 7 april 2015 instemden met het verzoek tot terugname van de verzoekende partij en hierbij uitdrukkelijk verwezen naar artikel 18 (1) b van de Verordening 604/2013.

Dit artikel luidt als volgt:

“verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat:

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23,24,25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Uit de toepassing van dit artikel volgt dat het asielverzoek van de verzoekende partij in Hongarije nog in behandeling is. Waar de verzoekende partij verwijst naar rapporten waarin melding wordt gemaakt van meervoudige asielaanvragen, maakt zij geenszins aannemelijk dat zij behoort tot de categorie van asielzoekers die een meervoudige asielaanvraag hebben ingediend.

Verder blijkt duidelijk uit de lezing van de bestreden beslissing dat de verwerende partij de bestaanbaarheid van de overdracht van de verzoekende partij met het artikel 3 van het EVRM is nagegaan.

Er kan aldus op het eerste gezicht niet besloten worden dat de verwerende partij niet heeft geageerd in overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM en het arrest van 21 december 2011 van het Hof van Justitie in de zaken C-411/10 en C-493/10.

Voorts stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich beperkt tot verwijzingen en citaties uit een aantal internationale rapporten die melding maken van een aantal punctuele tekortkomingen en een streng detentiebeleid t.a.v. asielzoekers, zonder dat daardoor voldoende duidelijk wordt dat deze informatie, in het licht van de rechtspraak van het Hof van Justitie van de EU en het EHRM, duidt op zwaarwegende gronden die *prima facie* aannemelijk maken dat er in Hongarije sprake is van systemische tekortkomingen in de asielprocedure of opvang (zie HvJ 21 december 2011, C-411/10 en C-493/10, par. 86 Engelstalige versie: “systemic flaws”, Franstalige versie: “défaillances systémiques”).

Hoe dan ook blijkt dat de verzoekende partij naar minder recente rapporten verwijst dan de verwerende partij in haar bestreden beslissing. In haar bestreden beslissing verwijst de verwerende partij onder meer naar de AIDA –asylum database information up to date tot 17 februari 2015 waarin veel recentere rapporten worden opgenomen van onder meer de Hungarian Helsinki Committee, waar ook de verzoekende partij naar verwijst en die de inhoud van de door de verzoekende partij geciteerde rapporten weerlegt. Zo blijkt hieruit onder meer dat er nu een gegarandeerde toegang is tot de asielprocedure en een volledig onderzoek is van de asielprocedure bij een terugkeer naar Hongarije (zo stelt de Hungarian Helsinki Committee in haar “information note on asylum-seekers in detention and in Dublin procedures in Hungary” van mei 2014 “*After 1 January 2014, due to changes in the Asylum Act, as a general rule, Dublin returnees are now guaranteed access to the asylum procedure and to a full examination of their asylum claim*”), dat families met kinderen en alleenstaande vrouwen in de praktijk niet meer worden opgesloten. Wat betreft de detentie van mannelijke asielzoekers stelt ditzelfde rapport dat hoogstens iets meer dan 40% van de mannelijke asielzoekers in een detentiestituatie vertoeft. Hiermee maakt de verzoekende partij evenwel niet aannemelijk dat zij daadwerkelijk zal worden gedetineerd. Overigens blijkt uit het Aida rapport dat de Dublin-getransfereerden wiens asielaanvraag nog niet werd behandeld buiten de groep van gedetineerde asielzoekers vallen.

Hierbij wijst de Raad op recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, waarbij het Hof de situatie van asielzoekers, ook in het kader van Dublin, in Hongarije heeft onderzocht. Het Hof entte zich daarbij ondermeer op volgende informatie “Hungary as a country of asylum”, van het UNHCR van april 2012, “Letter from the Austrian office of the United Nations High Commissioner for Refugees dated 17 October 2011 and subsequent developments”, “Reports by the Hungarian Helsinki Committee” zoals “Stuck in Jail – Immigration Detention in Hungary (2010), April 2011”, “Serbia as a Safe Third Country: A Wrong Assumption, September 2011”, “Access to protection jeopardised; Information note on the treatment of Dublin returnees in Hungary, December 2011”, “UNHCR: Notes on Dublin transfers to Hungary of people who have transited through Serbia, observations on Hungary as a country of asylum of October 2012 and December 2012”. In deze zaak oordeelde het EHRM dat asielzoekers, die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en aldaar onmiddellijk asiel aanvragen, niet meer het voorwerp zullen uitmaken van detentie. Verder wijst het Hof op bijkomende wettelijke garanties inzake detentie en toegang tot basisfaciliteiten. Onder deze omstandigheden oordeelde het Hof dat gelet op deze nota van het UNHCR, betrokkene geen risico aantoonde op een schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer. Bijgevolg weerhield het Hof de klachten van betrokkene inzake detentie en ontvangst van Dublin-terugkeerders niet. Inderdaad blijkt uit de nota dat garanties geboden worden dat personen die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije en wiens asielaanvraag nog niet ten gronde behandeld werd in Hongarije, hun asielaanvraag alsnog ten gronde behandeld zien als zij uitdrukkelijk verklaren dit te wensen, en dat zij, als zij onmiddellijk kenbaar maken asiel te willen aanvragen, niet zullen worden opgesloten. Zij mogen de behandeling van hun asielaanvraag dan ook afwachten in Hongarije. Het Hof benadrukt voorts dat, gelet op de meest recente informatie van het UNHCR inzake de wijzigingen van de Hongaarse wetgeving en praktijk, blijkt dat personen in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd naar Hongarije, aldaar voldoende toegang hebben tot de asielprocedure en zij de uitkomst van deze procedure in Hongarije kunnen afwachten, op voorwaarde dat zij onmiddellijk asiel aanvragen bij aankomst in Hongarije. Aldus blijkt dat de verzoekende partij een opsluiting kan voorkomen wanneer zij onmiddellijk asiel aanvraagt bij terugkeer in Hongarije, een gegeven waarvan zij door haar raadsman ongetwijfeld op de hoogte zal worden gebracht.

Waar de verzoekende partij in haar middel verwijst naar passages uit rapporten die betrekking hebben op de situatie van asielzoekers wiens asielaanvraag definitief ten gronde werd behandeld, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij zich in deze situatie bevindt. De verwijzing naar deze passages is dan ook niet dienstig.

Uit de laatste informatie van de asylum information database blijkt bovendien dat de tekortkomingen die er waren in 2013 inmiddels grotendeels verholpen zijn.

In het licht van de voormelde gegevens blijkt *prima facie* dat de verzoekende partij bij terugkeer toegang zal hebben tot een grondige behandeling van haar asielaanvraag zolang zij haar asielaanvraag onmiddellijk indient bij terugkeer. Een vrees voor refoulement naar haar land van herkomst word derhalve in deze stand van zaken *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Wat betreft de opvangfaciliteiten kan nog worden opgemerkt dat de verzoekende partij ten tijde van verhoor op 25 maart 2015 verklaarde dat zij een asielaanvraag indiende en dat zij werd ondergebracht in een opvangcentrum. Zij zette geen specifieke problemen uiteen betreffende deze opvang. Het zuiver theoretisch betoog dat zij nu voert in haar verzoekschrift doet hier geen afbreuk aan. Aan de hand van de thans voorliggende gegevens blijkt *prima facie* niet dat de verzoekende partij geen toegang zal hebben tot essentiële opvangfaciliteiten.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen elementen bijbrengt van extreme kwetsbaarheid. De verzoekende partij is een alleenstaande man die met eigen middelen naar Europa kwam en toont geenszins aan dat hij specifieke noden heeft, noch dat hij daar in Hongarije reeds van verstoken is geweest. Bovendien stemden de Hongaarse autoriteiten uitdrukkelijk in met de overname van de verzoekende partij en vermeldt de bestreden beslissing dat de Hongaarse autoriteiten minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht, zodat – indien nodig – aangepaste opvang kan worden voorzien.

De Raad stelt vast dat de rapporten en verklaringen waaruit de verzoekende partij citeert hoofdzakelijk betrekking hebben op tekortkomingen in het opvangsysteem van Hongarije voor personen die behoren tot een kwetsbare groep. Aangezien de verzoekende partij *prima facie* niet heeft aangetoond een dergelijke kwetsbaarheid te hebben, zijn deze rapporten en verklaringen allerminst dienstig teneinde aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Hongarije zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De informatie waarop de verzoekende partij zich thans baseert om haar betoog kracht bij te zetten, betreft enerzijds informatie die het Hof zelf onder de loop heeft genomen, en anderzijds informatie die van minder recente datum is dan diegene waarop de verwerende partij zich gebaseerd heeft.

Gelet op de recente rechtspraak van het EHRM die de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin-reglementering teruggestuurd worden naar Hongarije onder de loop heeft genomen, doch geoordeeld heeft dat er zich geen schending van artikel 3 van het EVRM voordoet, en mede gelet op het feit dat het aan de verzoekende partij toekomt om het risico op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken, dient concluderend vastgesteld te worden dat de verzoekende partij *prima facie* geen schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Hongarije aantoont. De verzoekende partij toont *prima facie* niet aan dat zij persoonlijk in Hongarije het slachtoffer zal worden van een behandeling die strijdt met artikel 3 van het EVRM en evenmin toont zij aan dat de algemene situatie voor asielzoekers in Hongarije, in het licht van de door haar geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en het EHRM, een voldoende zwaarwichtige en op feiten beruste grond vormt om aan te nemen dat zij als asielzoeker een reëel en actueel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, zodat een overdracht naar Hongarije strijdig zou zijn met die bepalingen.

Prima facie wordt geen schending van artikel 3 van het EVRM noch van artikel 4 van het Handvest aannemelijk maakt. Wat de overige aangevoerde schendingen betreft laat de verzoekende partij na deze schending uit te werken, minstens valt haar kritiek ter zake samen met de hiervoor besproken grieven.

Het middel is niet ernstig.

Aan de voorwaarde van ernstige middelen is niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. CAMU